Departe de luminile științei și culturii

Afacerile sportive din marile universități americane...

Atmosfera devenea din ce în ce mai încărcată. Urletele și fluierăturile care căutau — pasămite — să „stimuleze” pe jucătorii celor două echipe ajunseseră la paroxism. Era aproape de terminarea matchului dintre faimoasele echipe „City College of New York“ și „Manhattan University“. Prin perdeaua de fum de țigară care învăluia „Madison Square Garden“ abia se mai vedeau siluetele vlăjganilor care purtau mingea dela un coș la altul. In tribune, indivizi dubioși, cu havane groase în colțul gurii, țipau din răsputeri, pentru a fi auziți în vacarmul din sală.

— Manhattan... Dau la 3-1... Cine pariază ?

Și, în vreme ce „businessmanii“ își vedeau de treburile lor „sportive“ în tribună, pe teren se petreceau lucruri și mai interesante. Jucătorii echipei „City College of New York“, care conduseseră până atunci cu autoritate, păreau cuprinși de o inexplicabilă slăbiciune. Adversarii treceau pe lângă ei cu mingea și jucătorii colegiului din New York nu schițau nici cel mai mic gest pentru a-i opri din acțiune. Ce se întâmpla oare ? Nimic deosebit: era vorba de încă un match „aranjat“, așa cum sunt aranjate numeroase întreceri sportive în Statele Unite ale Americii...

In cele din urmă, după cum lesne ați bănuit, „băieții“ din Manhattan au reușit să câștige întâlnirea cu adversarii lor care porniseră mari favoriți în această întrecere. Scandalul a fost însă mult prea mare pentru a putea fi ascuns opiniei publice americane de către presa trusturilor Morgan sau Rockfeller. Cu multă jenă, procurorul de district Frank Hogan a fost nevoit să declare după cercetări că „mai mulți jucători din echipa new-yorkeză au fost mituiți pentru a juca prost“.

După cum poate observa fiecare cititor, desvoltarea sportului universitar este apreciabilă în S.U.A. Dacă am cerceta mai ales lista echipelor care joacă în prima ligă de baschet sau de fotbal american, am putea vedea chiar că marea majoritate a formațiilor aparțin colegiilor și universităților. Inseamnă, așa dar, că studenții americani au o intensă activitate sportivă. Despre ce fel de „sport“ e vorba am văzut mai înainte. Acum, să cercetăm puțin cine sunt acești studenți sportivi care apără „onoarea“ universităților yankee. Pentru aceasta, să dăm cuvântul revistei ultra-reacționare „Look“...

De curând, un reporter al acestei reviste a avut ideia îndrăzneață de a întreprinde o anchetă printre echipele de baschet ale universităților americane. Concluziile sale sunt expuse pe cinci pagini cu numeroase fotografii, într'un reportaj sugestiv intitulat „Târgul de jucători“. Principala constatare a autorului, Tim Cohane, este că o universitate devine cu atât mai renumită cu cât dispune de mai multe „vedete“ sportive. Pentru a-și asigura o reclamă cât mai sgomotoasă cu putință, universitățile și-au asigurat serviciile unor indivizi care se ocupă cu vânzarea și cumpărarea de jucători care primesc automat titlul de student. Lucrurile merg uneori până acolo că unii jucători mai pretențioși primesc și diploma de licență fără să fi trecut vreodată prin sălile de curs sau de examen...

Foarte sugestivă este și povestea clubului sportiv al universității din Kansas, care a vrut să „achiziționeze“ un tânăr jucător din Texas. Din păcate, jucătorul în cauză nu-și terminase încă liceul, astfel că nu putea deveni student în toată regula. Conducerea universității a avut grijă și de acest mic inconvenient: respectivul a fost urcat în avion și trimis într'un mic orășel unde a „trecut“ într'un timp record toate examenele necesare...

Orice s'ar spune, sportul „universitar“ reprezintă una din cele mai rentabile afaceri pentru negutătorii din S.U.A.!

Dar masse din ce în ce mai mari de studenți americani încep să înțeleagă toate aspectele oribile ale acestui „business“ și se ridică cu tot mai multă hotărîre împotriva mentalității de tarabă, caracteristică astăzi sportului universitar american.

„Sportivii” din Harward

Multe și variate sunt aspectele vieții studențești din Statele Unite... Dela ceremonia decernării doctoratului care începe în catedrală cu defilarea viitorilor titrați, în costume ridicole de operetă, până la orgiile prelungite mult dincolo de zori din „cluburile” universitare yankee, o serie întreagă de fapte și întâmplări mai mult sau mai puțin senzaționale prind în lumină ca raza unui reflector, tot ce e caracteristic traiului studențesc american.

Dela început trebue precizat că taxele școlare extrem de ridicate fac ca în colegiile americane să nu fie primiți decât tinerii din „lumea bună”, care nu-și desmint cu nimic originea nobilă... Totuși, între acești tineri gentlemeni se ivesc uneori „chestiuni de onoare“ care pretind lichidarea lor pe calea unei perechi de palme. De fapt asemenea conflicte degenerează de cele mai multe ori în bătăi în toată regula, din care blazonul iese serios șifonat.

Se pare însă că bătaia este privită ca un lucru obișnuit în S.U.A., așa că ea este utilizată ca temă de... întrecere sportivă.

Un asemenea caz a fost relatat de agenția germană de presă DPA, care transmitea recent din Washington, că doi studenți ai Universității din Harward, Richard Mortimer și Oakley Torn, și-au tras palme unul altuia timp de 48 ore și 10 secunde. După condițiile acestui „match”, participanții se puteau lovi la fiecare 10 secunde odată. In total, Mortimer și Torn și-au dat 17.281 palme, ceeace întrece vechiul record mondial cu 1 palmă. Agenția precizează că pentru atenuarea efectului sgomotos al „competiției”, spectatorii erau distrați în acelaș timp de o orchestră de jazz...

In Germania occidentală poliția reprimă cu sălbăticie o manifestație pașnică a studenților din Hamburg împotriva condițiilor mizere de viață și de studiu.

Clișeul nostru înfățișează un grup de studenți din Viena manifestând împotriva majorării taxelor la universități.

IN CĂTUȘELE EXPLOATĂRII

Un tânăr bine legat, cu părul tuns scurt. Poartă ochelari cu ramă subțire și tocmai deaceea pe figura lui se unesc trăsăturile tânărului sportiv și ale intelectualului. In autobuz cerceta o carte a lui Descartes, iar odată ajuns la bazinul de înnot dela Codlea a fost printre primii care a luat startul într'o întrecere prietenească cu alți studenți din tabăra internațională dela Sinaia.

Când stai de vorbă cu el, trece cu îndemânare dela un subiect la celălalt, vorbind cu ușurință despre cursurile de literatură dela Sorbona, despre ideile politice ale părinților săi sau despre sport.

— A, da, spune Claude Flament, sportul este un subiect despre care discut cu plăcere. Discut numai, pentrucă de practicat îl practic foarte rar; el face parte dintre lucrurile de care sunt privați studenții francezi. Gândește-te că în Paris există mii și mii de studenți care trăesc într'o mizerie groaznică, care locuesc în poduri, care nu s'au încălzit la un foc ierni la rând. Aceștia, fii ai muncitorilor sau funcționarilor din Franța, sunt obligați să facă pe hamalii în gările Parisului, descărcând noaptea saci cu cartofi pentru a putea citi peste zi opera lui Victor Hugo. Ei bine, oamenii aceștia nu pot să se gândească la sport și chiar dacă ar încerca să-l practice, le lipsesc mijloacele materiale. Chiar dacă se face ceva, totul este de suprafață, de paradă. Deaceea, intelectualul francez este slab, pipernicit.

★

Secretarul Federației de Fotbal din India, Kumaresh Chandra, este un om la 30 ani. De multe ori este vesel și discută cu aprindere cu cei din jur, iar alte ori este liniștit și tăcut, ascultând parcă înțelesuri ale lucrurilor de nepătruns pentru noi. Deaceea, la Codlea a stat ceasuri la rând privind pădurea abundentă din jurul bazinului de înnot. Oare să aibă asemănare cu cea din Bengal, locul lui de baștină?

— Fotbal, da, da...

Cuvântul acesta îl face să tresară. Vorbește apoi cu însuflețire, explicând că problemele sportului în cadrul U.I.S. l-au îndemnat să facă această lungă călătorie. Totuși fotbalul...

— Este sportul pentru care am luptat mult de tot. Acest sport este foarte popular în țara noastră, dar pentrucă englezii de acolo practică alte sporturi costisitoare, acesta nu se bucură de niciun sprijin. Deaceea, am pus bazele „Asociației jucătorilor de fotbal din India“, care cere să se acorde ajutor medical sportivilor, să se construiască stadioane. La Calcuta, de pildă, nu există aproape niciun teren de sport, în afară bineînțeles, de cele de golf pe care joacă englezii. In țara mea fotbalul se joacă desculț și atunci când se întâmplă un accident nu există un doctor care să acorde asistență medicală. In țara voastră am văzut stadioane, am văzut terenuri de sport și am văzut mai ales oameni care trăesc fericiți. In India există zeci de milioane de oameni care dorm pe străzi, iar copiii învățați să cerșească colindă o țară bogată care nu e a noastră. Dar, să revin la fotbal. Cererile „Asociației jucătorilor de fotbal din India“ au fost prezentate și guvernului dela Calcuta. Dar guvernul nu are timp pentru acestea, așa cum nu-l interesează nici soarta poporului.

A rămas pe gânduri. A închis puțin ochii, amintindu-și parcă de atâtea lucruri din țara lui care pentru el nu au aspectul mistic-convențional din romanele lui Rudyard Kipling.

— Da, India bogată este o țară a mizeriei și a foamei. Dar nu e departe ziua când noi nu vom mai fi o colonie engleză și India va fi o țară liberă și bogată. Vom cuceri această libertate!

★

O poveste tristă de pe malul râului Mekhon din Cambodge...

Se lasă seara. Apele râului, bogate în mâluri, curg în lumina soarelui din asfințit. Pe sub malurile pline de verdeață înaintează bărci grele.. Noaptea a venit încet și întunericul greu e moleșitor. Totuși, e mai răcoare ca peste zi. Liniștea e turburată deodată de chiotul a zeci de copii goi care au pornit să alerge printre așezările sărace din marginea orezăriilor. In mână, au bețe îndoite la vârf. Cu acestea lovesc o bucată rotundă de lemn arzând. Joaca lor se îndepărtează în noapte...

Povestea o spunea, acum câteva zile, tânărul Yandara, venit din îndepărtatul Phnom-Penh, din Indochina.

— Copiii din țara mea n'au bucuria jocului. Peste zi, alături de părinții lor, frământă cu picioarele pământul cleios al orezăriei. Popor de oameni, servitori în țara lor... Bucuriile vieții sunt departe de ei. Dar am citit de curând poemul scris de un poet sovietic, poemul despre omul care a găsit orașul de aur. Il va găsi cu siguranță și poporul meu, pentrucă și frații mei visează de veacuri acest lucru. Și oamenii au pornit să-l caute!

Mizerie, șomaj și viitor intunecat

„Voi putea oare să-mi termin studiile? Ce mă așteaptă în viitor?“

Intrebările acestea îl chinuiesc de o bună bucată de vreme pe tânărul student italian Lino Bernardini din satul Confine Cervia. Câte sacrificii n'au făcut Lino și părinții săi pentru ca el să poată merge la facultate! In fiecare zi, el este nevoit să parcurgă distanța de 25 km. de acasă și până la facultate. Adeseori, Lino este nevoit să lipsească dela cursuri, deoarece el și tatăl său nu au decât o singură pereche de ghete pe care o folosesc cu schimbul...

S'ar părea că terminarea studiilor superioare ale lui Lino ar putea îmbunătăți traiul familiei Bernardini. Dar nu este așa. Pentru Lino, viitorul este la fel de întunecat acum, ca și în ziua când pășea pe pragul facultății. Lino, chiar dacă va reuși să termine studiile, va deveni un simplu șomer cu diplomă, la fel ca alte mii și mii de tineri italieni, pentrucă asta este soarta pe care i-o hărăzește Italia lui De Gasperi, infeudată Wall-Street-ului. In această Italie, două milioane de copii rămân în afara școlii, iar 8.000 de învățători nu pot găsi de lucru.

Situația aceasta este caracteristică lumii capitaliste, nu numai Italiei. Pe străzile New-York-ului poți îi întâlniți adesea tineri care poartă pe piept placarde cu inscripții ca: „Vă rog, dați-mi de lucru!“ „Sunt dispus să îndeplinesc orice muncă!“ Ei sunt posesori de diplome universitare! Cât de firești sunt pentru orice tânăr aspirațiile spre învățătură, spre cultură! Mult timp a năzuit tânărul ucenic oțelar francez Pierre Molinary să se specializeze în meseria sa, să urmeze o școală. După multe sacrificii, el a reușit să se înscrie la o școală de metalurgiști din regiunea Paris. Cu tot salariul de mizerie, el și-a continuat studiile, sperând că va avea, după terminarea școlii, o specialitate. Dar visurile lui sunt amenințate să se spulbere. Guvernul intenționează să închidă școala. Cei doi ani de învățătură ai tânărului Pierre se vor irosi și el va rămâne tot salahor...

Situația învățământului din iadul titoist este groaznică. Studenții, de pildă, trăiesc în Jugoslavia în condiții mizerabile. „Studenții din cămine — recunoaște fițuica tito-fascistă „Omladina“ — sunt nevoiți să bea apă direct dela robinete sau din palmă, pentrucă n'au nici măcar pahare...“ Tot „Omladina“ scrie că studenții care rabdă de foame și nu sunt în stare să-și plătească măcar taxele pentru cantină „fură pâine și cartofi de pe tăvile personalului care servește masa“. Situația mizeră a studenților jugoslavi e agravată de măsurile ticăloase ale titoiștilor, care au suprimat bursele studențești, împiedicând astfel sute de tineri să studieze.

Explicația acestor stări de lucruri catastrofale este simplă. Guvernanții americani și slugile lor, care continuă cu nebunească înfrigurare cursa înarmărilor, nu se sinchisesc câtuși de puțin de traiul din ce în ce mai rău al elevilor și studenților. Ei vor să transforme tineretul studios în carne de tun pentru mârșavele lor planuri agresive. Dar, rezistența tineretului față de aceste uneltiri este deosebit de activă. In prezent, la Biroul Federal de Investigații (Gestapoul american) sunt strânse peste 9.000 de dosare de studenți care refuză să se prezinte la încorporare. In Italia, grevele studențești se țin lanț. In Jugoslavia, studenții din Belgrad au organizat demonstrații sub lozinca: „Mai multă pâine, mai puține cazemate!“

Luptând pentru condiții de trai mai bune și pentru un învățământ democratic, tineretul studios din țările capitaliste contribue efectiv la lupta pentru pace.